

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

62. zauważa, że w systemie płatności, w którym jeden lub wielu uczestników znajduje się w różnych państwach członkowskich, od Komisji oczekuje się przedstawienia wniosku precyzującego, które sądy lub który system pozasądowego rozwiązywania sporów powinny być właściwe w przypadku jakiegokolwiek sporu, oraz precyzującego, że konsumenci mają łatwy dostęp do tych alternatywnych organów rozwiązywania sporów i mogą z nich korzystać;

o
o o

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TA(2012)0427

Równoległy system bankowy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie równoległego systemu bankowego (2012/2115(INI))

(2015/C 419/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wnioski i komunikat Komisji Europejskiej z dnia 12 września 2012 r. w sprawie unii bankowej,
 - uwzględniając konkluzje szczytu grupy G20 z dnia 18 czerwca 2012 r., w których wezwano do zakończenia prac nad równoległym systemem bankowym, aby zapewnić pełne wdrożenie reform,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące środków i inicjatyw do podjęcia ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie okresowe grupy roboczej utworzonej przez Radę Stabilności Finansowej na temat umów odkupu (repo) i pożyczania papierów wartościowych, opublikowane dnia 27 kwietnia 2012 r., a także opublikowane tego samego dnia przez IOSCO sprawozdanie z konsultacji na temat funduszy rynku pieniężnego (MMF),
 - uwzględniając dokument okolicznościowy EBC nr 133 w sprawie równoległego systemu bankowego w strefie euro, opublikowany w dniu 30 kwietnia 2012 r.,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji na temat równoległego systemu bankowego (COM(2012)0102),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 lipca 2012 r. zatytułowany: („Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – Przepisy dotyczące produktów, zarządzanie płynnością, depozytariusze, fundusze rynku pieniężnego, inwestycje długoterminowe” („Product Rules, Liquidity Management, Depository, Money Market Funds and Long-term Investments for UCITS”),
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej w sprawie wzmocnienia nadzoru i regulacji równoległego systemu bankowego, opublikowane dnia 27 października 2011 r. w odpowiedzi na apele skierowane przez grupę G20 w Seulu w 2010 r. i Cannes w 2011 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0354/2012),
- A. mając na uwadze, że Rada Stabilności Finansowej definiuje równoległy system bankowy jako system pośrednictwa kredytowego obejmujący podmioty i rodzaje działalności prowadzone poza normalnym systemem bankowym,
- B. mając na uwadze, że podmioty objęte regulacją w ramach normalnego systemu bankowego w szerokim zakresie biorą udział w działaniach zdefiniowanych jako część równoległego systemu bankowego i pod wieloma względami są powiązane z podmiotami równoległego systemu bankowego,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0331.

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

- C. mając na uwadze, że znaczna część działalności związanej z równoległym systemem bankowym jest prowadzona w regulowanym sektorze bankowym i że należy ją w pełni uwzględnić w istniejących ramach regulacyjnych,
- D. mając na uwadze, że niektóre elementy wchodzące w zakres terminu „równoległy system bankowy” mają decydujące znaczenie dla finansowania gospodarki realnej oraz że należy zachować należyta staranność przy określaniu zakresu każdego nowego środka regulacyjnego lub przy rozwijaniu już istniejących środków regulacyjnych,
- E. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach równoległy system bankowy pożytecznie utrzymuje ryzyko z dala od sektora bankowego, a zatem nie powoduje potencjalnego zaangażowania podatników ani skutków systemowych; mając jednocześnie na uwadze, że pełniejsze zrozumienie działania równoległego systemu bankowego, jego powiązań z instytucjami finansowymi i regulacji mających na celu zapewnienie przejrzystości, zmniejszenie ryzyka systemowego i likwidację wszelkich niewłaściwych praktyk stanowi niezbędny element stabilności finansowej,
- F. mając na uwadze, że aby rzucić światło na równoległy system bankowy, we wszystkich regulacjach należy w pełni uwzględnić kwestie możliwości naprawy, złożoności i nieprzejrzystości działań finansowych z nim związanych, w szczególności w sytuacji kryzysowej,
- G. mając na uwadze, że według Rady Stabilności Finansowej wartość równoległego systemu bankowego w skali świata wynosiła w 2011 r. ok. 51 bln EUR, co oznacza wzrost o 21 bln EUR od 2002 r.; mając na uwadze, że stanowi to 25 %-30 % wartości całego systemu finansowego i połowę całkowitej wartości aktywów bankowych,
- H. mając na uwadze, że równoległy system bankowy – pomimo pewnych potencjalnych korzyści, takich jak zwiększenie skuteczności systemu finansowego, różnorodności produktów oraz konkurencji – uznano za jeden z głównych potencjalnych mechanizmów lub czynników wywołujących kryzys finansowy oraz że może on zagrażać stabilności systemu finansowego; mając na uwadze, że Rada Stabilności Finansowej wzywa do wzmocnienia nadzoru nad rozszerzeniem działalności równoległego systemu bankowego, co wzbudza obawy dotyczące (i) ryzyka systemowego, szczególnie ze względu na stosowanie transformacji terminów zapadalności lub transformacji płynności, poziom finansowania zewnętrznego oraz niedostateczny transfer ryzyka kredytowego, a także (ii) arbitrażu regulacyjnego,
- I. mając na uwadze, że propozycje dotyczące równoległego systemu bankowego oraz struktury gałęzi detalicznej i inwestycyjnej kredytodawców stanowią istotne elementy skutecznego wdrożenia decyzji grupy G20 z 2008 r. dotyczącej regulacji każdego produktu i każdego podmiotu; mając na uwadze, że Komisja musi dokonać szybszej i bardziej krytycznej analizy tego obszaru,
- J. mając na uwadze, że równoległy system bankowy jest zjawiskiem globalnym, które wymaga spójnego podejścia regulacyjnego na poziomie globalnym, w oparciu o zalecenia Rady Stabilności Finansowej (które mają zostać opublikowane w nadchodzących tygodniach) oraz zalecenia uzupełniające wszelkich innych odpowiednich krajowych lub ponadnarodowych organów regulacyjnych,

A. Definicja równoległego systemu bankowego

1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji, traktując ją jako pierwszy krok w kierunku ściślejszego monitorowania i nadzoru równoległego systemu bankowego; popiera podejście Komisji, które bazuje na pośredniej regulacji równoległego systemu bankowego oraz na odpowiednim rozwinięciu lub przeglądzie jego obecnej regulacji; podkreśla jednocześnie potrzebę bezpośredniego uregulowania – w przypadkach, gdy istniejące regulacje uznaje się za niewystarczające – pewnych aspektów tego systemu w sposób funkcjonalny, przy jednoczesnym unikaniu powielania działań oraz zagwarantowaniu spójności z istniejącymi przepisami; apeluje o przyjęcie całościowego podejścia do równoległego systemu bankowego, w ramach którego ważne są zarówno aspekt ostrożnościowy, jak i zachowanie na rynku; zauważa coraz większy zwrot w kierunku finansowania opartego na zasadach rynkowych oraz udetalicznienia złożonych produktów finansowych; w związku z tym podkreśla, że należy uwzględnić zachowanie na rynku oraz ochronę konsumentów;
2. podkreśla, że wzmocnienie regulacji instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych oraz zakładów ubezpieczeń i reasekuracji w sposób nieunikniony będzie zachęcało do prowadzenia działalności poza zakresem obowiązującego prawodawstwa sektorowego; podkreśla w związku z tym potrzebę wzmocnienia procedur systematycznego, dokonywanego z wyprzedzeniem przeglądu możliwego wpływu zmian w prawodawstwie obowiązującym w sektorze finansowym na przepływ ryzyka oraz kapitału przez słabiej regulowane lub nieregulowane podmioty finansowe, a także potrzebę odpowiedniego rozwinięcia systemu regulacji w celu uniknięcia arbitrażu;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

3. zgadza się z określoną przez Radę Stabilności Finansowej definicją równoległego systemu bankowego jako „systemu pośredników, instrumentów, podmiotów lub kontraktów finansowych, które realizują funkcje o charakterze bankowym, pozostają jednak poza systemem regulacji lub są objęte systemem uregulowań, który jest albo łagodny albo dotyka kwestii innych niż ryzyko systemowe, oraz nie posiadają gwarantowanego dostępu do instrumentu płynności banku centralnego ani do gwarancji kredytowych dla sektora publicznego”; zwraca uwagę, że wbrew temu, co może sugerować nazwa, równoległy system bankowy niekoniecznie stanowi nieuregulowaną lub nielegalną część sektora finansowego; podkreśla, że wdrożenie tej definicji w kontekście monitorowania, uregulowań i nadzoru wiąże się z wyzwaniami również ze względu na stałą nieprzejrzystość tego systemu, brak danych oraz niezrozumienie tego systemu;

B. Mapowanie danych i analiza

4. zwraca uwagę, że od czasu pojawienia się kryzysu zrezygnowano tylko z nielicznych praktyk równoległego systemu bankowego; zauważa jednak, że innowacyjny charakter równoległego systemu bankowego może doprowadzić do powstania nowych elementów, które mogą stanowić źródło ryzyka systemowego, któremu należy przeciwdziałać; w związku z tym podkreśla potrzebę zgromadzenia na szczeblu europejskim i światowym większej ilości wyższej jakości danych na temat transakcji w ramach równoległego systemu bankowego, uczestników rynku, przepływów finansowych i wzajemnych powiązań, aby uzyskać pełny obraz tego sektora;

5. uważa, że ścisła współpraca międzynarodowa oraz połączenie wysiłków na szczeblu globalnym mają kluczowe znaczenie dla uzyskania całościowego obrazu równoległego systemu bankowego;

6. uważa, że pełniejszy obraz sytuacji oraz lepsze monitorowanie i analiza pozwolą na identyfikację zarówno tych aspektów równoległego systemu bankowego, które przynoszą korzyści gospodarce realnej, jak i aspektów wzbudzających obawy związane z ryzykiem systemowym lub arbitrażem regulacyjnym; podkreśla zapotrzebowanie na ściślejsze procedury oceny ryzyka oraz potrzebę ujawniania informacji i nadzoru w odniesieniu do wszystkich instytucji wykazujących skoncentrowany profil ryzyka o znaczeniu systemowym; przypomina o zobowiązaniach podjętych przez grupę G20 na szczycie w Los Cabos, dotyczących opracowania systemu międzynarodowych identyfikatorów podmiotów prawnych, i podkreśla konieczność zadbania o to, by interesy europejskie były odpowiednio reprezentowane w ramach zarządzania tym systemem;

7. zauważa, że organy nadzoru muszą koniecznie mieć co najmniej ogólną wiedzę o poziomie zawartych przez instytucje umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu i pożyczek papierów wartościowych oraz o wszelkich formach zabezpieczeń lub ustaleń dotyczących wycofania; ponadto zauważa, że aby to uwzględnić, w sprawozdaniu Komisji Gospodarczej i Monetarnej dotyczącym czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, będącym obecnie przedmiotem dyskusji z Radą, apeluje się o to, aby tego rodzaju informacje były zgłaszane do repozytorium transakcji lub Centralnego Depozytu Papierów Wartościowych w celu zapewnienia dostępu do nich, między innymi, EUNB, EUNGIPW, odnośnym właściwym organom, ERRS oraz właściwym bankom centralnym i ESBC; zwraca również uwagę, że sprawozdanie to zawiera również apel o to, aby niezarejestrowane ustalenia dotyczące wycofania nie miały mocy prawnej w postępowaniach likwidacyjnych;

8. popiera stworzenie i prowadzenie (być może przez EBC) centralnej bazy danych UE na temat transakcji repo dokonywanych w euro, uzupełnianej przez infrastruktury i banki powiernicze w zakresie, w jakim internalizują one rozliczenia repo we własnych księgach rachunkowych; uważa jednak, że tego rodzaju baza danych powinna obejmować transakcje wyrażone we wszystkich walutach, tak aby organy nadzoru miały pełny obraz globalnego rynku repo oraz mogły w pełni go zrozumieć; wzywa Komisję do przystąpienia do szybkiego przyjęcia (na początku 2013 r.) spójnego podejścia do gromadzenia danych na szczeblu centralnym, identyfikacji luk w danych oraz łączenia wysiłków podejmowanych w ramach istniejących inicjatyw innych organów i władz krajowych, w szczególności repozytoriów transakcji wprowadzonych przez rozporządzenie EMIR; zwraca się do Komisji, aby (do połowy 2013 r.) przedstawiła sprawozdanie obejmujące między innymi wymaganą strukturę instytucjonalną (np. EBC, ERRS, niezależny rejestr centralny), zawartość analiz danych i częstotliwość ich przeprowadzania, w szczególności danych na temat transakcji repo dokonywanych w euro oraz transferów ryzyka finansowego, oraz poziom wymaganych zasobów;

9. uważa, że pomimo znacznej liczby danych i informacji wymaganych na mocy dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych zgodnie z obowiązkiem sprawozdawczym w zakresie repo Komisja powinna zbadać dostępność, aktualność i kompletność danych zgromadzonych do celów mapowania i monitorowania;

10. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie identyfikatora podmiotów prawnych (LEI) oraz uważa, że w oparciu o jego przydatność należy ustanowić podobne wspólne normy dotyczące sprawozdawczości w zakresie repo i papierów wartościowych, obejmujące kwotę główną, stopę procentową, zabezpieczenie, redukcje, okres zapadalności, kontrahentów i inne aspekty, które pomagają w tworzeniu agregatów;

11. podkreśla, że przyjęcie przez organy regulacyjne wspólnego globalnego podejścia do analizowania danych oraz umożliwienie im dzielenia się nimi między sobą w celu podejmowania działań niezbędnych do zapobiegania występowaniu ryzyka systemowego oraz do ochrony stabilności finansowej wymagają opracowania wspólnych formatów sprawozdań w oparciu o otwarte standardy branżowe;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

12. podkreśla ponadto potrzebę uzyskania pełniejszego obrazu sytuacji, jeżeli chodzi o transfer ryzyka przez instytucje finansowe, w tym między innymi o transfery dokonywane za pośrednictwem transakcji na instrumentach pochodnych, których dane będą dostarczane na mocy rozporządzenia EMIR oraz MiFID/MiFIR, aby ustalić, kto kupował, co kupował i od kogo kupował, a także w jaki sposób zabezpiecza się przeniesione ryzyko; podkreśla, że celem powinno być osiągnięcie przyporządkowywania transakcji w czasie rzeczywistym w ramach wszystkich usług finansowych oraz że osiągnięcie tego celu jest wspierane i może zostać zautomatyzowane za pośrednictwem standardowych komunikatów i identyfikatorów danych; w związku z tym zwraca się do Komisji, w porozumieniu z ERRS i organami międzynarodowymi, takimi jak Rada Stabilności Finansowej, aby w swoim sprawozdaniu w sprawie centralnego gromadzenia danych uwzględniła obecne prace nad standardowymi formatami komunikatów i danych oraz wykonalność stworzenia centralnego rejestru transferów ryzyka, który byłby w stanie wychwytywać i monitorować dane dotyczące transferu ryzyka w czasie rzeczywistym, w pełni wykorzystując dane dostarczane zgodnie z wymogami sprawozdawczymi określonymi w istniejącym i przyszłym prawodawstwie finansowym oraz uwzględniając dane dostępne na szczeblu międzynarodowym;

13. uważa, że wymogi w zakresie sprawozdawczości bankowej mają kluczowe znaczenie i są cennym narzędziem służącym identyfikacji działalności w ramach równoległego systemu bankowego; ponownie podkreśla, że zasady rachunkowości powinny odzwierciedlać rzeczywistość oraz że najlepiej byłoby, gdyby bilans odzwierciedlał agregaty w jak najszerszym możliwym zakresie;

14. podkreśla, że te nowe zadania wymagać będą wystarczającego poziomu nowych zasobów;

C. Zapobieganie zagrożeniom systemowym związanym z równoległym systemem bankowym

15. podkreśla, że niektóre działania w ramach równoległego systemu bankowego mogą być regulowane lub nieregulowane w zależności od kraju; podkreśla znaczenie równych szans między państwami oraz między sektorem bankowym i podmiotami równoległego systemu bankowego dla uniknięcia arbitrażu regulacyjnego, który doprowadziłby do zniekształcenia zachęt regulacyjnych; ponadto zwraca uwagę, że współzależność finansowa między sektorem bankowym a podmiotami równoległego systemu bankowego jest obecnie zbyt duża;

16. zwraca uwagę, że zapewnienie właściwej regulacji, oceny i kontroli jest obecnie prawie niemożliwe w sytuacji, kiedy mamy do czynienia ze zniekształceniem ryzyka kredytowego lub z zakłóceniami przepływów pieniężnych;

17. uważa, że fundusze i zarządzający powinni wykazać swoją niezawodność oraz to, że pozycje mogą być właściwie zrozumiane i przejmowane przez inne podmioty;

18. podkreśla potrzebę poprawy, jeżeli chodzi o ujawnianie transferów aktywów finansowych uwzględnionych w bilansie, poprzez wypełnienie luk w międzynarodowych standardach sprawozdawczości finansowej; podkreśla odpowiedzialność „dozorców” finansowych, takich jak księgowi i audytorzy wewnętrzni, za sygnalizowanie potencjalnie szkodliwych wydarzeń i narastania ryzyka;

19. uważa, że zasady rachunkowości powinny odzwierciedlać rzeczywistość oraz że umożliwienie wyceniania aktywów po cenie nabycia w przypadku gdy jest ona znacznie wyższa od wartości rynkowej przyczyniło się do niestabilności banków i innych podmiotów, a także że należy zakazać takiej praktyki; wzywa Komisję do zachęcania do wprowadzania zmian w MSSF oraz do poświęcenia większej uwagi agregatom z pominięciem kompensowania i wagi ryzyka;

20. uważa, że celem regulacji finansowej powinno być zajęcie się kwestiami złożoności i nieprzejrzystości usług i produktów finansowych i że środki regulacyjne takie jak podwyższenie wymogów kapitałowych oraz zniesienie redukcji wagi ryzyka mają do odegrania istotną rolę w zniechęcaniu do kompleksowego zabezpieczania instrumentów pochodnych; uważa, że nowe produkty finansowe nie powinny być wprowadzane na rynek ani zatwierdzane, jeśli organom regulacyjnym nie pokaże się dowodu na możliwości ich uporządkowanej likwidacji;

21. sugeruje, że asymetria informacyjna powinna być karana, zwłaszcza w odniesieniu do dokumentacji i zastrzeżeń prawnych związanych z usługami i produktami finansowymi; uważa, że w razie konieczności tego rodzaju zastrzeżenia powinny podlegać opłacie za „małą czcionkę” (obliczanej za stronę zastrzeżenia).

22. podkreśla, że sprawozdania Komisji Gospodarczej i Monetarnej dotyczące czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych⁽¹⁾, będące obecnie przedmiotem dyskusji z Radą, stanowią ważny krok w podejmowaniu pozytywnych działań dotyczących równoległego systemu bankowego dzięki narzuceniu sposobu ujmowania w kapitale linii płynnościowych w odniesieniu do strukturyzowanych instrumentów inwestycyjnych i spółek celowych, określeniu wysokiego limitu ekspozycji (25 % środków własnych) dla wszystkich podmiotów nieregulowanych, co pomoże w zachęcaniu banków do przyjęcia wskaźnika stabilnego finansowania netto, oraz dzięki uznaniu większego ryzyka ekspozycji, właściwego dla niefinansowych podmiotów regulowanych, wobec tego rodzaju podmiotów w ramach przepisów ostrożnościowych dotyczących ryzyka utraty płynności;

⁽¹⁾ A7-0170/2012 oraz A7-0171/2012.

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

23. zauważa, że jedna z lekcji płynących z kryzysu finansowego dotyczy tego, że podczas gdy normalnie istnieje wyraźne rozróżnienie pomiędzy ryzykiem ubezpieczeniowym i ryzykiem kredytowym, takie rozróżnienie może być mniej wyraźne na przykład w przypadku produktów ubezpieczenia kredytowego; zwraca się do Komisji, aby dokonała przeglądu prawodawstwa dotyczącego konglomeratów bankowych i ubezpieczeniowych, a zwłaszcza konglomeratów finansowych, w celu zapewnienia równych szans między bankami i towarzystwami ubezpieczeniowymi oraz uniknięcia arbitrażu regulacyjnego i/lub nadzorczego;

24. uważa ponadto, że proponowane rozszerzenie pewnych elementów czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych na niektóre instytucje finansowe nieprzyjmujące depozytów, nieobjęte definicją zawartą w rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych, jest konieczne, aby stawić czoła konkretnym zagrożeniom, biorąc pod uwagę fakt, że niektóre przepisy mogą zostać dostosowane do specyfiki tych podmiotów celem uniknięcia niewspółmiernych skutków dla tych instytucji;

25. jest zdania, że europejski nadzór bankowy musi obejmować równoległy system bankowy;

26. podkreśla potrzebę zadbania o to, aby wszystkie podmioty równoległego systemu bankowego, których jednostką sponsorującą jest bank lub które są powiązane z bankiem, były uwzględniane w bilansie tego banku do celów konsolidacji ostrożnościowej; zwraca się do Komisji, aby do początku 2013 r. przeanalizowała środki służące dopilnowaniu, aby podmioty, które nie są skonsolidowane z księgowego punktu widzenia, były skonsolidowane do celów ostrożnościowych z myślą o poprawie globalnej stabilności finansowej; zachęca Komisję do uwzględnienia wszelkich wskazówek Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego lub innych organów międzynarodowych w celu lepszego dostosowania zasad rachunkowości oraz opartego na ryzyku zakresu konsolidacji;

27. podkreśla potrzebę zapewnienia większej przejrzystości, jeżeli chodzi o strukturę i działania instytucji finansowych; zwraca się do Komisji, biorąc pod uwagę wnioski zawarte w sprawozdaniu Liikanena, o zaproponowanie środków dotyczących struktury europejskiego sektora bankowego, z uwzględnieniem zarówno korzyści płynących z połączenia działań z zakresu bankowości detalicznej i inwestycyjnej, jak i potencjalnego ryzyka takiego połączenia;

28. zwraca uwagę na znaczenie rynku transakcji repo i pożyczania papierów wartościowych; zwraca się do Komisji, aby do początku 2013 r. przyjęła środki mające na celu zwiększenie przejrzystości, szczególnie dla klientów, która mogłaby obejmować zgłaszanie organom regulacyjnym identyfikatora zabezpieczenia oraz jego ponownego wykorzystania w sposób zagregowany, a także umożliwienie organom regulacyjnym wprowadzenia zalecanych minimalnych poziomów redukcji wartości lub depozytów zabezpieczających dla rynków finansowania zabezpieczonego, jednak bez ich standaryzowania; uznaje w tym kontekście znaczenie jasnego określenia własności papierów wartościowych i zapewnienia ochrony tej własności; niemniej jednak wzywa Komisję do rozpoczęcia szeroko zakrojonej debaty na temat depozytów zabezpieczających poza przyjętymi już podejściami sektorowymi, a także do przeanalizowania i rozważenia nałożenia ograniczeń na lombardowanie zabezpieczenia; podkreśla potrzebę dokonania przeglądu prawa upadłościowego w odniesieniu do rynku transakcji repo i pożyczania papierów wartościowych oraz sekurytyzacji w celu harmonizacji oraz uwzględnienia kwestii uprzywilejowania, istotnych dla uporządkowanej likwidacji regulowanych instytucji finansowych; wzywa Komisję do rozpatrzenia różnych podejść do ograniczenia przywilejów upadłościowych, w tym wniosków dotyczących ograniczenia przywilejów upadłościowych do transakcji rozliczanych centralnie lub do zabezpieczenia spełniającego zharmonizowane, wcześniej zdefiniowane kryteria kwalifikowalności;

29. uważa, że należy odpowiednio podejść do kwestii zachęt związanych z sekurytyzacją; podkreśla, że wymogi w zakresie wypłacalności i płynności związane z sekurytyzacją powinny propagować wysokiej jakości, zróżnicowany portfel inwestycyjny, co pozwoli uniknąć zachowań stadnych; zwraca się do Komisji, aby zbadała rynek sekurytyzacji, w tym dokonała przeglądu obligacji zabezpieczonych, które mogą zwiększać ryzyko w bilansach banków; zwraca się do Komisji, aby zaproponowała środki służące przede wszystkim zwiększeniu jego przejrzystości; zwraca się do Komisji, aby najpóźniej do początku 2013 r. zaktualizowała obecne rozporządzenie tam, gdzie to konieczne, w celu zapewnienia jego spójności z obecnie omawianymi nowymi ramami sekurytyzacji opracowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego; proponuje wprowadzenie ograniczenia liczby operacji sekurytyzacji, jakie można przeprowadzić na jednym produkcie finansowym, oraz określenie szczególnych wymogów wobec podmiotów dokonujących sekurytyzacji (np. jednostek inicjujących lub sponsorujących), aby zatrzymywały część ryzyka związanego z sekurytyzacją – przy jednoczesnym dopilnowaniu, aby ryzyko faktycznie było zatrzymywane przez te podmioty, a nie było przenoszone na zarządzających aktywami – oraz realizowały środki służące uzyskaniu przejrzystości; w szczególności wzywa do wprowadzenia spójnych metod wyceny aktywów bazowych oraz standaryzacji produktów sekurytyzacyjnych w ramach różnych ustawodawstw i jurysdykcji;

30. zwraca uwagę, że koszyki aktywów zostały przejęte w sposób „charakterystyczny dla repo”, co w niektórych przypadkach doprowadziło do uzyskania wyższych wskaźników. podkreśla, że tego rodzaju transakcje nie powinny być wykorzystywane jako środek regulacyjny na rzecz płynności (zob. sprawozdanie komisji ECON na temat czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych);

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

31. uznaje ważną rolę, jaką odgrywają fundusze rynku pieniężnego (MMF) w finansowaniu instytucji finansowych w krótkiej perspektywie oraz w umożliwieniu dywersyfikacji ryzyka; dostrzega różnice, jeżeli chodzi o rolę i strukturę MMF w UE i w USA; zauważa, że wytyczne EUNGiPW z 2010 r. wprowadziły ściślejsze standardy dla MMF (jakość kredytowa, zapadalność bazowych papierów wartościowych oraz lepsze ujawnianie informacji wobec inwestorów); zwraca jednak uwagę, że niektóre MMF, w szczególności te oferujące inwestorom stabilną wartość aktywów netto, są podatne na ryzyko masowych umorzeń; dlatego podkreśla, że należy podjąć dodatkowe działania w celu poprawy odporności tych funduszy i pokrycia ryzyka utraty płynności; popiera sprawozdanie końcowe Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) z października 2012 r., jeżeli chodzi o proponowane zalecenia dotyczące uregulowania funduszy rynku pieniężnego i zarządzania nimi w ramach różnych jurysdykcji; uważa, że fundusze rynku pieniężnego, które oferują stabilną wartość aktywów netto, powinny podlegać środkom mającym za zadanie ograniczenie konkretnych zagrożeń związanych z ich stabilną wartością aktywów netto oraz internalizację kosztów wynikających z tych zagrożeń; uważa, że organy regulacyjne powinny wymagać (tam, gdzie jest to wykonalne) konwersję na płynną/zmienną wartość aktywów netto lub, jako rozwiązanie alternatywne, należałoby wprowadzić zabezpieczenia, które wzmocniłyby odporność funduszy rynku pieniężnego o stabilnej wartości aktywów netto oraz ich zdolność do radzenia sobie w sytuacji znacznych umorzeń; zwraca się do Komisji o przedstawienie w pierwszym półroczu 2013 r. przeglądu ram prawnych dotyczących UCITS, ze szczególnym naciskiem na kwestię funduszy rynku pieniężnego, w ramach którego wprowadzono by wobec MMF albo wymóg przyjmowania zmiennej wartości aktywów z codzienną wyceną, albo – w przypadku utrzymania stałej wartości – wymóg wnioskowania o licencję bankową dla określonych celów oraz podlegania wymogom kapitałowym i innym wymogom ostrożnościowym; podkreśla, że należy zminimalizować arbitraż regulacyjny;

32. zwraca się do Komisji, aby w kontekście przeglądu UCITS bardziej szczegółowo zbadała pomysł wprowadzenia specjalnych przepisów dotyczących płynności w odniesieniu do funduszy rynku pieniężnego poprzez ustanowienie minimalnych wymogów w zakresie płynności nocnej, tygodniowej i miesięcznej [20 %, 40 %, 60 %] oraz poprzez pobieranie opłat z tytułu utraty płynności w momencie jej utraty, co również doprowadzi do nałożenia na właściwy organ nadzoru i EUNGiPW obowiązku bezpośredniego informowania;

33. dostrzega zalety funduszy notowanych na giełdzie (ETF-ów), które dają inwestorom detalicznym dostęp do szerszego zakresu aktywów (w szczególności towarów), podkreśla jednak ryzyko związane z ETF-ami, jeżeli chodzi o złożoność, ryzyko kontrahenta, płynność produktów i ewentualny arbitraż regulacyjny; ostrzega przed ryzykiem związanym z syntetycznymi ETF-ami ze względu na ich rosnącą nieprzejrzystość i złożoność, zwłaszcza w odniesieniu do sprzedaży syntetycznych ETF-ów inwestorom detalicznym; dlatego zwraca się do Komisji dokonanie oceny tych potencjalnych słabości strukturalnych oraz zajęcie się tymi słabościami w ramach trwającego przeglądu UCITS VI, z uwzględnieniem różnych kategorii konsumentów (np. inwestorów detalicznych, inwestorów zawodowych, inwestorów instytucjonalnych) oraz ich różnych profili ryzyka;

34. wzywa Komisję do przeprowadzenia całościowych analiz wpływu na finansowanie gospodarki realnej w odniesieniu do wszystkich nowych wniosków ustawodawczych;

o

o o

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Radzie Stabilności Finansowej.

P7_TA(2012)0428

Ochrona dzieci w świecie cyfrowym

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym (2012/2068(INI))

(2015/C 419/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,